

L'arbre de la vida

Dij, 29/09/2011 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Hi ha pel·lícules que provoquen tant entusiasme com decepció, aquesta es una d'elles. Hi ha algunes persones que se'n van abans que acabi la projecció, com alguns espectadors aplaudeixen a l'acabar. També hi ha títols de pel·lícula que descriuen amb precisió el discurs narratiu del guió, aquest és el cas d'aquest film. Crec haver vist una pel·lícula densa, però plena de reflexions profundes, situades entre la filosofia i la teologia, i d'una descripció de la capacitat destructiva d'una família ordenada, polida i complidora dels preceptes dominicals. És una meravella de pel·lícula, un poema visual i un relat emotiu.

El director, Terence Malick, comença la pel·lícula amb una llarga cita de Job extreta del capítol 38 versets 4-7. *“On eres tu quan jo posava els fonaments de la terra? Explica-m'ho, tu que ho saps tot! ¿Saps qui tirava el cordill i fixava els límits del món? ¿Saps on s'assenten els pilars de la terra? ¿Saps qui va posar la seva pedra principal mentre els estels del matí cantaven i cridava d'entusiasme tot l'estol dels fills de Déu? “.* Tota la pel·lícula és una resposta a aquestes preguntes. A més, el director, intenta abordar també el mal del món des de la perspectiva del creient a partir de la descripció d'una família americana típica que mostra una estricta observança de Déu. Però, malgrat aquesta fidelitat, Déu esdevé a voltes absents i desagratit amb aquesta família que viu en el seu temor. Però aquesta família patriarcal perfecte té un gran defecte: el pare no estima. Infon temor a Deu i a ell, és destructiu i terriblement cruel, tot i que està protegit per una formalitat excelsa. El pare destructiu no té pietat. Valor que el director expressa de forma magistral amb la metàfora de la relació que tenen dos dinosaures en la llera d'un riu. “L'arbre de la vida” és una pel·lícula per veure amb actitud contemplativa perquè està amarada d'espiritualitat.

Déu està present en moltes de les seqüències perquè el director critica la massa sovint absència de Deu. La proposta de Terence Malick és que cal viure la vida combinant la bondat i la bellesa del que ens envolta. Aquesta bellesa ens remet a la gràcia de Déu. L'arbre de la vida és també l'arbre de la saviesa, però aquesta pot ser destructiva i allunyar als humans de la seva relació amb la creació i el seu Creador. El director ens alerta d'aquest perill i ens recorda la importància de la comunió amb la creació i amb Déu. Al final de la pel·lícula un dels protagonistes dona la clau: sense amor la vida passa fugaçment. És bo que el cinema ens plantegi aquestes qüestions, a l'estil de Ingmar Bergman. Aquest cinema no serà un fenomen de masses, però prefereixo sempre una pel·lícula de pensament que les abundants destructives proposades que ens acostuma obsequiar el cinema de crispets de molts multicines.